

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

21 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componența:

președinte – Ghenadie Nicolaev,

judecători – Vladimir Timofti, Constantin Alerguș, Nadejda Toma, Petru Moraru,

a judecat, fără participarea părților, recursurile ordinare declarate de inculpat și avocatul acestuia Bodnariuc Alexandru, prin care se contestă decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2014, în cauza penală privindu-l pe

Graur Pavel Serghei, născut la 19 septembrie 1990, originar și domiciliat în mun. Chișinău, str. V. Coroban 22/1, ap. 80.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță:

1) 30.04.2010 – 10.03.2011;

2) 16.11.2011 – 25.04.2013 rejudecată cauza;

Instanța de apel:

1) 01.11.2011 – 03.11.2011 dispusă rejudecarea;

2) 30.05.2013 – 20.05.2014;

Instanța de recurs: 01.08.2014 – 21.10.2014.

Asupra recursurilor declarate, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 10 martie 2011, adoptată în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, Graur P. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 2 ani și 6 luni închisoare și în baza art. 187 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal, la 3 ani și 6 luni închisoare.

Potrivit art. 84 Cod penal, lui Graur P. i-a fost stabilită pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni - 6 ani închisoare.

Conform art. 85 Cod penal, lui Graur P., pentru cumul de sentințe, i-a fost adăugată parțial pedeapsa aplicată și neexecutată prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 14 martie 2009, potrivit căreia a fost condamnat în baza art. 217 alin. (3) Cod penal și i-a stabilit definitiv pedeapsa de 6 ani și 6 luni închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis.

Potrivit art. 90 pct. 11) Cod penal, executarea pedepsei în privința inculpatului a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, *în fapt*, Graur P. la 27 ianuarie 2010, în jurul orei 04:30, împreună cu încă două persoane neidentificate de către organul de urmărire penală, aflându-se în barul „Hamed”, amplasat pe bd. Ștefan cel Mare 124 din mun. Chișinău, fiind în stare de ebrietate alcoolică, din intenții huliganice, încălcând grosolan ordinea publică și exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, a intrat în conflict cu Burdugos Gh. și după schimbul unor replici, l-a atacat și doborât la pământ pe ultimul, aplicându-i multiple lovituri cu mâinile și picioarele peste diferite regiuni ale corpului, cauzându-i astfel conform raportului de expertiză medico-legală nr. 314 din 27 ianuarie 2010, vătămări corporale ușoare.

Tot el, în aceleași circumstanțe, în continuarea acțiunilor sale criminale, urmărind scopul sustragerii în mod deschis telefonului mobil de model „Nokia 8600” de la Burdugos Gh. pe care l-a observat în timpul conflictului la ultimul, i-a aplicat o lovitură cu pumnul în regiunea capului, după care din mîna lui Burdugos Gh. a sustras în mod deschis telefonul nominalizat, părăsind locul comiterii infracțiunii și cauzându-i părții vătămate o daună materială în proporții considerabile în mărime de 15000 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului Graur P., întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, huliganismul adică *acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, săvîrșit de mai multe persoane și în baza art. 187 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal, jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 439-449 Cod de procedură penală, a fost atacată cu recurs de către acuzatorul de stat, care a contestat sentința sub aspectul blîndeții pedepsei, invocînd că pedeapsa aplicată inculpatului nu va atinge scopurile propuse de art. 61 alin. (2) Cod penal.

Procurorul a solicitat casarea sentinței, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri de condamnare în privința inculpatului, cu luarea în considerație că acesta a comis infracțiunea în stare de recidivă, iar conform art.82 Cod penal, pedeapsa pentru recidivă nu poate fi mai mică decît jumătate din pedeapsa prevăzută. Astfel acuzatorul a solicitat instanței a-1 declara culpabil pe Graur P. de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal și a-i stabili o pedeapsă în limitele acestei norme - de 3 ani și 6 luni închisoare, fără amendă, iar în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, a-i stabili pedeapsa - de 2 ani și 6 luni închisoare. Conform art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, lui Graur P. urmează a i se aplica o pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani.

Totodată, în baza art. 85 Cod penal, s-a solicitat cumularea parțială la pedeapsa stabilită, a pedepsei aplicate și neexecutate prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 14 martie 2009, prin care Graur P. a fost condamnat în baza art. 217 alin. (3) Cod penal, și a-i stabili o pedeapsă definitivă de 6 ani și 6 luni închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2011, a fost admis recursul procurorului, fiind casată sentința, cu remiterea cauzei la rejudecare în prima instanță.

5. În argumentarea soluției adoptate, instanța de recurs a constatat că prezenta cauză a fost judecată de prima instanță în procedura specială privind acordul de recunoaștere a vinovăției, însă normele de drept a procedurii alese de părți nu au fost respectate de către instanța de judecată.

Astfel, s-a specificat că, conform art. 66 alin. (1) pct. 10), 11) Cod de procedură penală, inculpatul este în drept să recunoască învinuirea ce i se aduce și să încheie acordul de recunoaștere a vinovăției, să accepte o procedură specială de judecare a cauzei în cazul recunoașterii vinovăției, iar prin încheierea din 10.03.2011 instanța de fond a acceptat acordul de recunoaștere a vinovăției, însă nu a soluționat chestiunea cu privire la admiterea bazei faptice a infracțiunilor săvârșite în legătură cu care inculpatul își recunoaște vinovăția.

Inculpatul a fost avertizat doar de răspundere în baza art. 312 Cod penal, dar nu a depus jurământul și nu a contrasemnat procesul-verbal al ședinței de judecată pe fiecare pagină după cum este prevăzut în art. 506 alin. (3), (4), (5) Cod de procedură penală.

De asemenea, contrar prevederilor art. 506 alin. (4) Cod de procedură penală, instanța nu a audiat inculpatul asupra faptei recunoscute de el referitor la comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal și referitor la atitudinea lui Graur P. față de probele anexate la dosar, ori probele la care se face trimitere în sentință nici nu au fost cercetate și nu a fost citat la judecarea cauzei partea vătămată Burdugos Gh. sau reprezentantul acestuia Burdugos O..

Chiar dacă sentința nu a fost contestată în partea vinovăției inculpatului, Colegiul penal a considerat inacceptabile încălcările procedurale admise la judecarea cauzei fiindcă acestea în cazul condamnării persoanei au relevanță și asupra temeiniciei sentinței, din care considerente s-a dispus rejudecarea cauzei.

6. Rejudecând cauza, prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 25 aprilie 2013, adoptată în procedură generală, Graur P. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 2 ani închisoare și în baza art. 187 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal, la 3 ani închisoare, fără amendă.

Potrivit art. 84 Cod penal, lui Graur P. i-a fost stabilită pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni - 4 ani și 6 luni închisoare, fără amendă.

Conform art. 85 Cod penal, lui Graur P. prin cumul de sentințe, i-a fost adăugată parțial pedeapsa aplicată și neexecutată prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 14 martie 2009, prin care a fost condamnat în baza art. 217 alin. (3) Cod penal, stabilindu-i pedeapsa definitivă de 5 ani și 6 luni închisoare, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Inculpatul Graur P. a fost anunțat în căutare.

7. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, a fost atacată cu apeluri de către acuzatorul de stat, partea vătămată și avocatul Bodnariuc Al., în numele inculpatului.

7.1. Procurorul iarăși contestă sentința sub aspectul blîndeții pedepsei, solicitînd

casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Graur P. să fie condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal, ținându-se cont de prevederile art. 34 alin. (2) lit. b) și art. 82 alin. (2) Cod penal, la 5 ani închisoare, fără amendă, cu executarea pedepsei conform prevederilor art. 72 alin. (4) Cod penal, în penitenciar de tip închis.

De asemenea, a-l recunoaște culpabil pe Graur P., de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, ținându-se cont de prevederile art. 34 alin. (2) lit. b) și art. 82 alin. (2) Cod penal, stabilindu-i o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 5 ani, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Conform prevederilor art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, definitiv, a i se stabili lui Graur P., pedeapsa de 10 ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Potrivit prevederilor art. 85 Cod penal, prin cumularea sentințelor, la pedeapsa stabilită de adăugat parțial pedeapsa de 2 ani închisoare, aplicată prin sentința judecătorească Centru mun. Chișinău, din 14.03.2009 și definitiv de a-i stabili 10 ani și 6 luni închisoare, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

7.2. Partea vătămată Burdugos Gh. prin apelul declarat la 15 mai 2013, a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care lui Graur P. să-i fie aplicată pedeapsa la limita maximă a sancțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) și art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal și să fie admisă acțiunea civilă, cu dispunerea încasării de la inculpat a sumei de 10000 lei, cu titlu de prejudiciu moral și prejudiciul material să fie încasat reieșind din bonul de plată care va fi prezentat în ședința instanței de apel.

În motivarea apelului, se invocă că nu s-a ținut cont de faptul că personalitatea inculpatului este una social-periculoasă, nu a restituit paguba materială și morală și are un comportament agresiv.

7.3. Inculpatul și avocatul acestuia Bodnariuc Al., declarând apel la 15 mai 2014, au menționat în cerere că nu sunt de acord cu condamnarea lui Graur P. în baza învinuirii incriminate, solicitând casarea sentinței și dispunerea achitării inculpatului pe ambele capete de învinuire, deoarece lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii în partea ce ține de condamnarea pe art. 187 Cod penal și există una din cauzele care înlătură caracterul penal al faptei în partea ce ține de condamnarea pe art. 287 Cod penal, și anume, aici este incident cazul starea de legitimă apărare.

În motivarea apelului, partea apărării invocă că nu a fost confirmată starea de ebrietate a inculpatului; partea vătămată a fost inițiatorul conflictului, nu a fost stabilită intenția inculpatului în încălcarea ordinii publice, cauzarea leziunilor corporale sau a sustragerii de bunuri, inculpatul a acționat în legitimă apărare, dînsul nu cunoștea cui a aparținut telefonul mobil.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2014, a fost admisă cererea de retragere a apelului depusă de către partea vătămată Burdugos Gh. și s-a respins, ca depus peste termen, apelul inculpatul Graur P. și a avocatului acestuia Bodnariuc Al..

Totodată, s-a admis apelul acuzatorului de stat, cu casarea parțială a sentinței Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 25 aprilie 2013 și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Graur P. a fost recunoscut vinovat și condamnat:

- în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 2 ani și 6 luni închisoare;
- în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, la 3 ani și 6 luni închisoare, fără amendă.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor, lui Graur P. i s-a stabilit pedeapsa definitivă de 5 ani închisoare, fără amendă.

Potrivit art. 85 alin. (1) Cod penal, pentru cumul de sentințe, la pedeapsa stabilită i s-a adăugat partea neexecutată a pedepsei aplicate prin sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 14 martie 2009, stabilindu-i lui Graur P. definitiv pedeapsa de 6 ani închisoare, fără amendă, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

9. În partea descriptivă a deciziei adoptate instanța de apel a statuat asupra următoarelor circumstanțe.

9.1. Cu referire la apelul declarat de partea vătămată, s-a menționat că conform art. 407 Cod de procedură penală, pînă la începerea cercetării judecătorești la instanța ierarhic superioară, oricare dintre părți își poate retrage apelul declarat, iar retragerea trebuie să fie făcută de apelant. În speță toate aceste condiții ale prevederilor legale invocate mai sus au fost îndeplinite cumulativ, neexistînd temei de a respinge cererea de retragere a apelului înaintată de partea vătămată, din care considerente instanța de apel a admis-o.

9.2. Verificînd apelul inculpatului și avocatului Bodnariuc Al. instanța de apel a ajuns la concluzia că acesta urmează a fi respins ca depus peste termen din următoarele motive.

Art. 319 Cod de procedură penală prevede că judecarea cauzei are loc numai dacă părțile au fost legal citate și că partea prezentă la un termen de judecată nu mai este citată pentru termenele următoare, cînd judecata se desfășoară în continuare.

Art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală prevede că în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Potrivit art. 402, 403 și 404 Cod de procedură penală, termenul de declarare a apelului este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale sau de la data comunicării în scris părților despre adoptarea sentinței, repunerea în termen a apelului fiind determinată de existența motivelor întemeiate și oferirea dreptului de atac a sentinței peste termen, în cazul lipsei de la judecare cît și de la pronunțare, dacă nu a fost informat despre adoptarea sentinței.

La caz, termenul de atac a sentinței a început să curgă la 25 aprilie 2013 și s-a epuizat la 14 mai 2013. Din procesul-verbal al ședinței de judecată rezultă că inculpatul în instanța de fond a fost asistată de avocatul G. Lupea, care la ultimele două ședințe nu s-a prezentat, judecată desfășurîndu-se în continuare, în lipsa apărătorului, mai mult că acesta nici nu a înștiințat instanța care sunt motivele neprezentării.

La 25 aprilie 2013, instanța de fond a pronunțat sentința de condamnare în privința lui Graur P.. La fila dosarului nr. 80, vol. II, este anexat mandatul apărătorului Bodnariuc Al., datînd cu 14 mai 2013, ceea ce atestă că inculpatul și apărătorul cunoșteau de existența sentinței de condamnare.

Însă, contrar dispozițiilor legale referitoare la termenul de atac a unei sentințe, inculpatul și avocatul acestuia au depus apel la 15 mai 2013, adică după ce sentința în latura penală, referitor la starea de fapt a devenit definitivă pentru ei, prin neatacare în termen.

Reieșind din prevederile legale și materialele cauzei enunțate mai sus, s-a conchis că apelul inculpatului și avocatului Bodnariuc Al. a fost depus peste termenul legal, iar motive întemeiate de repunere în termen a apelului nu s-au constatat, iar partea nu a prezentat probe în acest sens.

9.3. Cu privire la apelul acuzatorului de stat instanța de apel l-a considerat ca depus în termen și a menționat că, verificînd materialele dosarului, s-a constatat că starea de fapt stabilită de instanța de fond este în acord cu probatoriul administrat, care cert demonstrează vinovăția inculpatului de cele incriminate, însă individualizînd pedeapsa stabilită în privința lui Graur P. și motivînd-o, prima instanță nu a respectat exigențele art. 6 CEDO, ceea ce impune casarea ei în această parte și adoptarea unei noi hotărîri.

Or, afirmațiile acuzării precum că în seama inculpatului urmează a fi reținută starea de recidivă periculoasă și a-i fi stabilită pedeapsa cu aplicarea art. 82 Cod penal, nu pot fi admise, ele contravenind prevederilor art. 34 alin. (5) Cod penal. De asemenea, nu se va reține în seama inculpatului agravanta prevăzută de art. 77 alin. (1) lit. c) Cod penal, indicată în rechizitoriu, în caz contrar se încalcă prevederile art. 77 alin. (2) Cod penal.

Prin urmare, pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

La individualizarea pedepsei, s-a menționat că vor fi aplicate și prevederile art. 84 alin. (1) și art. 85 alin. (1) Cod penal, fiind întrunite condițiile concursului de infracțiuni și a cumulului de sentințe.

În consecință, avînd în vedere că Graur P. a comis două infracțiuni din intenție, care fac parte una din categoria celor mai puțin grave și alta - grave; din motive cupidante și huliganice, avînd drept consecințe cauzarea de vătămări corporale ușoare și daune materiale în proporții considerabile, nu este infractor primar, la momentul comiterii noilor infracțiuni avînd antecedente penale nestinse, reținîndu-se în seama lui agravanta prevăzută de art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal, concluzionîndu-se că el pe calea corijării nu s-a pus și nu a îndreptățit încrederea acordată, nu este încadrat în cîmpul muncii, nu are persoane la întreținere, restituirea daunei cauzate prin infracțiune după 4 ani de la data comiterii infracțiunilor, iar circumstanțe ce ar agrava răspunderea nu se constată, se apreciază că restabilirea echității sociale, corectarea infractorului și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni vor fi atinse prin aplicarea unei pedepse cu închisoarea.

10. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Bodnariuc Al., în numele inculpatului Graur P. și însuși inculpatul, au atacat-o cu recursuri ordinare.

10.1. Apărătorul, în recursul declarat solicită casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare, deoarece instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, judecata a avut loc fără participarea avocatului și inculpatului, instanța a admis o cale de atac neprevăzută de lege sau apelul a fost introdus tardiv.

Recurentul menționează că la actele dosarului nu sunt probe care ar fi confirmat stare de ebrietate a inculpatului, după cum se indică în rechizitoriu.

De asemenea, nu a fost stabilită intenția lui de a încălca ordinea publică sau cauzarea leziunilor corporale părții vătămate. Mai mult, anume inculpatul a curmat acțiunile ilegale a cet. Burdugos Gh., care agresa fizic și psihic o domnișoară., în localul unde se aflau.

Articolul 36 Cod penal prevede că nu constituie infracțiune fapta, prevăzută de legea penală, săvârșită în stare de legitimă apărare. Or, avînd în vedere că inculpatul a aplicat violența față de partea vătămată din motiv că ultimul a inițiat conflictul și a început să-l lovească, se opinează că învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 Cod penal, este eronată dat fiind că în acțiunile lui Graur P. este prezentă starea de legitimă apărare.

În partea ce ține de calificarea acțiunilor inculpatului în baza art. 187 Cod penal, recurentul menționează că instanța greșit a apreciat acțiunile lui Graur P. în această parte, întrucît în ședința nu s-a dovedit intenția lui de a sustrage bunuri de la cet. Burdugos Gh. Acest fapt este confirmat prin depozițiile inculpatului și depozițiile martorul Șmelenco E.. Telefon mobil de model Nokia 8600 a trecut în posesia inculpatului întîmplător, iar acesta nu a avut intenția de al fura sau jefui pe cet. Burdugos Gh..

Astfel, apărarea consideră că pe epizodul pe art. 187 Cod penal, inculpatul urmează să fie achitat, deoarece nu s-a confirmat intenția lui de a sustrage deschis bunurile altei persoane.

Totodată, recurentul specifică că aceste argumente au fost invocate de dînsul și în cererea de apel, însă nu au fost analizate de către instanța de apel, deoarece Colegiul a considerat apelul ca depus peste termen, indicînd în motivarea deciziei sale că apelul declarat după expirarea termenului prevăzut de lege este considerat ca fiind făcut în termen dacă instanța de apel constată că întîrzierea a fost determinată de motive întemeiate, or atare motive nu au fost constatate.

Din materialele cauzei s-a stabilit cu certitudine faptul că:

- avocata inculpatului, care a participat în prima instanța, nu a fost prezentă la ultimele două ședințe de judecată, nu a primit copia sentinței și nu putea să cunoască dacă era pronunțată sentința sau ședința a fost amînată;
- inculpatul nu a fost prezent la data de 25 aprilie 2013 în ședința instanței de judecată, nu cunoștea dacă era adoptată sentința, și dacă era adoptată, care a fost soluția instanței de fond adoptată în privința sa;
- executarea sentinței din 25 aprilie 2013 a început din momentul reținerii

inculpatului, adică din 08 martie 2014;

- instanța de fond a admis o eroare procedurală indicînd în sentință că termenul de atac a sentinței este - 20 de zile.

Potrivit art. 17 Cod de procedură penală, în tot cursul procesului penal inculpatul are dreptul să fie asistat sau, după caz, reprezentat de un apărător ales sau de un avocat care acordă asistență juridică garantată de stat. Organul de urmărire penală și instanța judecătorească sînt obligate să asigure participanților la procesul penal deplina exercitare a drepturilor lor procesuale. Prin neprezentarea în ședința de judecată la pronunțarea sentinței, a avocatei Lupea G., inculpatului i-a fost lezat dreptul la apărare.

Reieșind din cele expuse, recurentul consideră că concluziile instanței de apel despre omiterea termenului de declarare a apelului nu sunt întemeiate. Pînă în prezent la actele cauzei lipsește confirmarea înmînării sentinței instanței de fond inculpatului.

În drept, avocatul Bodnariuc Al. își întemeiază recursul pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 4), 6), 7), 8) și 12) Cod de procedură penală.

10.2. Potrivit recursului ordinar declarat de inculpat se solicită casarea hotărîrilor judecătorești de condamnare în privința sa, cu dispunerea achitării în baza art. 187 Cod penal, deoarece lipsesc elementele componente ale infracțiunii și pe art. 287 Cod penal, din motiv că există alte circumstanțe care înlătură caracterul penal al faptei, și anume este incident cazul stare de legitimă apărare.

Recurentul invocă în partea motivantă a cererii declarate, aceleași argumente ca și apărătorul Bodnariuc Al., iar repetarea lor nu este necesară.

În drept, recursul declarat de inculpat se fundamentează pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 4), 6), 7), 8) și 12) Cod de procedură penală.

11. Judecînd recursurile ordinare, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că recursurile urmează a fi respinse ca inadmisibile, cu menținerea hotărîrii atacate pentru următoarele considerente.

Avînd în vedere existența a două recursuri, și anume a avocatului Bodnariuc Al. și inculpatului, dar care după conținut și argumentare sunt similare, instanța de recurs se va referi asupra acestora *per ansamblu*, relevînd următoarele argumente cu privire la concluzia adoptată pe marginea lor.

Potrivit dispoziției art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci cînd hotărîrea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Conform art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

11.1. Din textul recursurilor declarate atît de către apărător, cît și de inculpat, se constată că recurenții invocă drept temeiuri de declarare a acestora prevederile art. 427 alin. (1) pct. 4), 6), 7), 8) și 12) Cod de procedură penală, și anume, menționînd că: *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea*

atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, judecata a avut loc fără participarea avocatului și inculpatului, instanța a admis o cale de atac neprevăzută de lege sau apelul a fost introdus tardiv.

Colegiul lărgit, verificând argumentele recursurilor, în raport cu actele cauzei și decizia instanței de apel care este recurată, constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu exigențele stipulate exhaustiv în art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului declarat de inculpat și avocatul acestuia, ca depus peste termen.

Așadar, conform art. 410 alin. (1), 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, iar rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță. Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea sau respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției respective.

La fel, Colegiul lărgit reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungând la concluzia corectă că sentința urmează a fi casată parțial, în partea individualizării pedepsei, cu pronunțarea unei noi soluții în acest aspect, care este expusă desfășurat în pct. 8 din prezenta decizie.

Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, iar instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelanți, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată, la caz, de respingere a apelului declarat de partea apărării, ca depus peste termen și de admitere a apelului declarat de procuror, în partea stabilirii pedepsei inculpatului, modificând soluția instanței de fond în latura respectivă.

Reieșind din cele expuse, instanța de recurs apreciază drept vădit neîntemeiate criticile recurenților privitor la cele invocate precum că instanța de apel a adoptat o decizie ilegală în privința lui Graur P.. Totodată, menționându-se că Colegiul penal al instanței de apel a ajuns la concluzia corectă că probele cercetate, coroborând între ele, formează un ansamblu probatoriu prin care evident se dovedește vinovăția inculpatului Graur P. de săvârșirea infracțiunilor imputate și totalmente se combat cu probele aduse, la caz, de către partea apărării, așa cum s-a specificat de către instanța de fond în sentința adoptată.

Asupra celor constatate se impune și mențiunea că, chestiunea de apreciere a probelor dată de instanțele ierarhic inferioare, invocată de recurenți în cererile de recurs, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond și apel. Prin urmare, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor

stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

11.2. În continuare, instanța de recurs se va expune punctat asupra alegațiilor recurențelor prin prisma erorilor invocate de ultimii, reglementate de art. 427 Cod de procedură penală.

Din textul recursurilor declarate, se constată că recurenții critică decizia instanței de apel pentru că:

- „*judecata a avut loc fără participarea inculpatului, precum și a apărătorului, când participarea lor era obligatorie potrivit legii*”, această eroare este stipulată în pct. 4) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală;

- „*instanța nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*”, eroarea respectivă de drept fiind prevăzută de pct. 6) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală;

- „*instanța a admis o cale de atac neprevăzută de lege sau apelul a fost introdus tardiv*”, prevăzută de pct. 7) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală.

Pornind de la aceste temeuri și analizându-le în raport cu materialele dosarului se constată următoarele.

Din dispozitivul deciziei recurate rezultă că apelul avocatului Bodnariuc Al. și inculpatului Graur P., a fost respins, ca depus peste termen.

Prin urmare, argumentele expuse în textul cererii de apel declarate de apelanți la 15 mai 2013, nu au fost verificate de instanța de apel pe fond, instanța argumentîndu-și soluția de respingere a cererii cu trimitere la prevederile art. 230, 231, 402, 403, 404 Cod de procedură penală, care se referă la termenul de declarare a apelului și modul de calculare a acestuia.

Verificînd minuțios materialele cauzei în acest aspect, instanța de recurs conchide că corect a fost adoptată soluția de către instanța de apel privitor la respingerea cererii de apel a inculpatului și apărătorului lui, deoarece a fost depusă cu încălcarea vădită a termenului de 15 zile prevăzut de lege pentru atacarea sentinței. Mai mult, se reține că la acest capitol instanța de apel a formulat o motivare corespunzătoare circumstanțelor de fapt ale cauzei, pe care instanța de recurs și-o însușește, totodată, adăugînd următoarele.

Deci, în contextul celor statuate, instanța de recurs amintește că termenul de apel este un termen procesual legal, durata lui este stabilită exhaustiv prin lege, acesta fiind absolut și avînd un caracter imperativ, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac.

În aceeași ordine de idei, art. 230 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, prevede că, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Or, potrivit prevederilor art. 231 alin. (3) Cod de procedură penală raportate la explicațiile pct. 6.5 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12.12.2005 „Cu privire la practica judiciară despre judecarea cauzelor penale în ordine de apel”, cu modificările și completările ulterioare, se specifică că la calcularea termenului de apel se

aplică sistemul de unități libere (zile libere) cu posibilitatea prelungirii termenului pînă la prima zi lucrătoare, dacă acesta urmează să se sfîrșească într-o zi nelucrătoare. Totodată, la calcularea termenului de apel, nu se ia în calcul ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua în care acesta se împlinește.

De asemenea, reieșind din textul *Recomandării nr. 37 din 22 aprilie 2013, cu privire la pronunțarea hotărîrilor judecătorești în procesul penal*, momentul de la care începe să curgă termenul de atac este clar reglementat de lege – el fiind, în mod exclusiv, acela al pronunțării deciziei redactate – nu numai pentru că astfel este reglementată cea mai eficace modalitate de luare la cunoștință a celor hotărîte de instanță, dar și pentru că acest moment este punctul de plecare al unui termen, a cărui depășire duce la decăderea părților din dreptul de a folosi calea de atac.

Deci, potrivit formalismului legii procesual penale, avînd caracter de garanție egală pentru toate părțile interesate, în sensul dispozițiilor art.20 din Constituția Republicii Moldova, ca rațiune, satisfacerea imperativului disciplinării activității procesuale prin stabilirea unor termene peremptorii, prin textul menționat a fost impusă obligația îndeplinirii în termen a actelor de procedură, sub sancțiunea decăderii din exercițiul dreptului. Ca atare, neexecutarea în termen a unui drept procesual, conform sancțiunii menționate, duce la pierderea acestuia.

Așadar, raportînd cauzei textele de procedură penală indicate mai sus, Colegiul lărgit reține că în speța discutată termenul de declarare a apelului a fost omis de către inculpat și avocatul Bodnariuc Al., din circumstanțe care sunt imputabile părților și nicidecum instanței de judecată, așa cum afirmă recurenții în prezentul recurs.

Revenind la caz, reiterăm că potrivit procesului-verbal din 16 aprilie 2013 a instanței de fond, la care au fost prezenți atît inculpatul Graur P., cît și avocatul acestuia Lupea G., s-a dispus amînarea ședinței pentru data de 19 aprilie 2013, la care urma să fie pronunțată integral sentința.

Ulterior, reieșind din procesul-verbal din 19 aprilie 2013, la ședința nominalizată s-a prezentat doar inculpatul, avocatul acestuia fiind absent din motive necunoscute pentru instanță.

După care, instanța a pus în discuție chestiunea cu privire la posibilitatea pronunțării sentinței în lipsa părților absente și statuînd că aceasta este imposibil reieșind din declarațiile părților, a dispus iarăși amînarea ședinței de judecată pentru data de 25 aprilie 2013. Inculpatul a semnat recipisa anexată la fila dosarului 72, vol. II, despre faptul că pe data de 25 aprilie 2013 va avea loc pronunțarea integrală a sentinței în privința sa, iar avocatul acestuia a fost citat repetat pentru a se prezenta la data de 25 aprilie 2013 în instanța de judecată.

La 25 aprilie 2013, inculpatul și apărătorul lui nu s-au prezentat la ședința de judecată și nu au înștiințat instanța despre motivul neprezentării, cunoscînd cu certitudine că anume la această dată va fi pronunțată sentința integrală.

La pronunțarea hotărîrii adoptate legea nu solicită obligatoriu prezența părților. Pentru părțile care nu s-au prezentat la pronunțare, se consideră că au luat cunoștință de

conținutul hotărârii motivate la data pronunțării, mai mult că hotărârile se plasează pe portalul web al instanței de judecată, astfel devenind publică pentru toți.

Călăuzitoare în acest sens este și practica judiciară, potrivit căreia se poate afirma cu certitudine că neprezentarea inculpatului care nu se află în stare de arest și este legal citat la ședința de judecată pentru participarea la pronunțarea hotărârii motivate, dar care nu s-a prezentat, termenul de atac pentru acesta oricum se calculează din momentul pronunțării hotărârii integrale.

Mai mult, art. 319 alin. (2) Cod de procedură penală stipulează expres că partea prezentă la un termen de judecată nu mai este citată pentru termenele ulterioare, chiar dacă va lipsi la vreunul dintre aceste termene.

În atare circumstanțe, instanța de recurs consideră vădit neîntemeiate criticele recurențelor aduse împotriva soluției adoptate de instanța de apel în privința cererii depuse de către apărător și inculpat, reieșind și din faptul că avocatul Bodnariuc Al., făcând cunoștință cu materialele cauzei la 14 mai 2013, ceea ce se confirmă prin mandatul anexat la fila dosarului 80, vol. II și care era de fapt ultima zi de declarare a apelului în termen, nu a invocat în cererea de apel repunerea în termen a apelului declarat.

Însă, ulterior inculpatul a depus o cerere în instanța de apel, pe numele judecătorului raportor, invocând că nu a făcut cunoștință cu sentința adoptată de instanța de fond în privința sa și despre existența acesteia a aflat de la avocatul său aproximativ la 06-07 mai 2013, adică mai avînd termen pentru a depune o cerere de apel înăuntrul termenului legal prevăzut de lege pentru atacarea sentinței, cu respectarea rigorilor legii în acest sens, inculpatul totuși nu a folosit acest drept al său.

Sub un alt aspect, dar în același context, Colegiul lărgit menționează referitor la mențiunea recurențelor cu privire la eroarea mecanică admisă de judecătorul raportor din prima instanță, privind termenul de atac al sentinței, și anume specificînd că acesta este de 20 zile, eroarea materială admisă de instanța de fond nu poate fi apreciată ca o eroare de drept pasibilă de a determina instanța de recurs să caseze hotărârile instanțelor inferioare. Corelativ, avînd în vedere că inculpatul a fost asistat pe tot parcursul procesului penal de un avocat licențiat în drept, care se prezumă că este în cunoștință de dreptul material și procesual penal, astfel nu poate fi reținută poziția apărării precum că această omisiune a instanței de fond ar fi dus în eroare inculpatul și avocatul acestuia.

Subsidiar, reiterăm că prin admiterea unui apel tardiv și poziționarea uneia dintre părțile procesului penal pe o treaptă mai avantajoasă decît cealaltă parte, se încalcă vădit principiul egalității armelor, care *inter alia* prevede că fiecare parte trebuie să beneficieze de o posibilitate rezonabilă de a prezenta cauza sa în condiții care să nu-i plaseze într-o situație net dezavantajoasă în raport cu partea adversă. În cele din urmă, se notează că aplicarea regulilor privind termenele de procedură este susceptibilă de a încălca principiul egalității armelor, în măsura în care fiecare dintre părți nu se vor bucura de aceleași mijloace pentru a prezenta argumentele sale (a se vedea în acest sens, *Varnima Corporation International S.A. contra Greciei*, nr.48906/06, §27, 28 mai 2009; *Ben Naceur contra Franței*, nr.63879/00, §32, 3 octombrie 2006; *Wynen contra Belgiei*, nr.32576/96, §32, CEDO 2002-VIII).

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-a comis erorile de drept prevăzute în pct. 4), 6), 7) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, la care se face referință în recursurile ordinare declarate de avocatul Bodnariuc Al. în numele inculpatului Graur P., și în cel declarat de însuși inculpat deci, nu persistă temeiuri de casare a soluției adoptate de instanța de apel, din care considerente se resping, ca inadmisibile recursurile în aceste aspecte ca fiind vădit nefondate.

11.3. Cît privește criticele recurențelor precum că instanța de apel, respingînd neîntemeiat apelul lor ca tardiv, i-a încălcat dreptul inculpatului la apărare reglementat de art. 66 Cod penal, Colegiul lărgit explică părților că, o dată ce apelul inculpatului și avocatului acestuia a fost respins, instanța pe de altă parte a admis apelul declarat de acuzatorul de stat, care era în defavoarea inculpatului, dar care totuși a fost temei de cercetare suplimentară a circumstanțelor de fapt și de drept ale cauzei.

Potrivit Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție a RM din 12.12.2005, nr.22 - Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel // *Buletinul CSJ a RM 7/10, 2006*, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucît odată exercitat, produce un efect devolutiv complet în sensul că provoacă un control integral atît în fapt, cît și în drept numai la persoana care l-a declarat, la calitatea acesteia în proces și la persoana împotriva căreia este îndreptat de către jurisdicția de al doilea grad asupra hotărîrii primei instanțe.

Apelul este și o cale de reformare a hotărîrii. În cazul admiterii lui, hotărîrea atacată este desființată integral sau în parte, iar cauza va primi o nouă rezolvare în instanța de apel. În baza apelului se face o nouă judecată în fond a cauzei, apreciindu-se probele din dosar. Apelul constituind o continuare a judecării fondului cauzei, legea prevede posibilitatea ca instanța să dea o nouă apreciere probelor administrate în fața primei instanțe.

În cadrul judecării în apel, se poate proceda la cercetarea suplimentară a probelor administrate de prima instanță (care pot fi, de asemenea, apreciate în mod diferit), precum și la administrarea oricăror probe noi.

În măsura în care menținem afirmația că procurorul reprezintă interesele statului, reprezentînd învinuirea în instanța de judecată și contribuind activ la aflarea adevărului și condamnarea persoanelor care se fac vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni, putem rezulta că o dată ce apelul procurorului a fost admis, instanța de apel verificînd actele cauzei din toate punctele de vedere, a fost în drept în conformitate cu prevederile art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, necătînd la faptul că procurorul a atacat sentința în defavoarea inculpatului, să atenueze situația ultimului sau chiar să dispună achitarea inculpatului dacă din actele cauzei rezultă aceasta.

Mai mult ca atît, dacă este să ne referim la chestiunea disputată, atunci se amintește că regula *neagravării situației* se aplică tuturor titularilor dreptului la apel cu excepția procurorului. Aceasta înseamnă că dacă procurorul a atacat hotărîrea în defavoarea inculpatului, instanța, avînd dreptul de a agrava situația inculpatului, are și dreptul de a lua o hotărîre care să atenueze situația acestuia. Or, procurorul reprezintă interesele societății, iar interesul societății constau în efectuarea justiției care urmărește stabilirea adevărului.

În speța dată, instanța de apel judecând apelul corect a ajuns la concluzia că sentința instanței de fond este legală și întemeiată în partea încadrării juridice a faptelor săvârșite de Graur P., dar eronat a fost individualizată pedeapsa pe aceste capete de învinuire.

De altfel prin apelul admis, a fost corectată eroarea instanței de fond în partea aplicării pedepsei inculpatului și, totodată, s-a confirmat că Graur P. se face vinovat de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal și art. 187 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal.

În consecință, putem conchide că instanța de apel a adoptat o soluție corectă în cauza supusă judecării.

11.4 În continuare, Colegiul penal privitor la pretinsa încălcare a pct. 8) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, invocată de recurenți relevă că potrivit dispoziției punctului respectiv, hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărîre de condamnare pentru o altă faptă decît cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blînde.

Nici acest temei nu și-a găsit confirmare la examinarea cauzei, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de către recurenți.

Sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri cînd s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

La caz, se constată că instanța fond și cea de apel a cercetat toate probele administrate în cauză și le-a dat o apreciere obiectivă, care în ansamblul, au confirmat vinovăția inculpatului de cele imputate. Conținutul probelor și valoarea lor probatoare a fost analizată minuțios în textul prezentei decizii și temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe, instanța de recurs nu a stabilit.

Deși inculpatul pe întreg procesul penal a avut o poziție unică de nerecunoaștere a vinei în cele incriminate lui, însă instanța de apel întemeiat a conchis că aceasta nu generează achitarea lui Graur P., or în cursul judecării cauzei au fost prezentate probe care înlătură dubiul judiciar și dovedesc incontestabil legătura causală între faptele comise, acțiunile făptuitorului și consecințele survenite. Versiunea inculpatului este combătută prin probe pertinente, concludente, utile și veridice. Pe parcursul examinării cauzei în instanțele de judecată au fost stabilite cu certitudine că în acțiunile inculpatului se întrunesc elementele constitutive ale componenței de infracțiune prevăzute de art. 187 și 287 Cod penal și asupra acestor constatări instanța de recurs nu consideră necesar de revenit.

Colegiul penal apreciază că situația de fapt a fost stabilită de instanța de apel în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat și ca urmare anume instanța de apel este cea care a procedat la o corectă individualizare a pedepsei aplicate inculpatului, fiind stabilită o corectă determinare și constatare juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componenței de infracțiune prevăzute de art. 187 și 287 Cod penal.

La fel, Colegiul lărgit consideră vădit neîntemeiate argumentele din recursuri pe capătul de acuzare în baza art. 287 Cod penal, precum că inculpatul a acționat în legitimă apărare și nu el a fost inițiatorul conflictului cu partea vătămată, dat fiind că circumstanțele cauzei denotă o altă stare de fapt și evoluare a evenimentelor.

Ca urmare, constatînd că, în cauză, există o concordanță deplină între dovezile administrate și situația de fapt stabilită de Curtea de apel cu privire la cele săvîrșite de inculpatul Graur P. nefiind identificată de instanța de recurs vreo probă a cărei existență sau inexistență să fi fost în mod eronat afirmată de instanțele ierarhic inferioare sau al cărei conținut să fi fost redat contrar a ceea ce este evident și fără posibilitate de controversă, Colegiul penal consideră că nu sunt incidente cazurile de casare prevăzute de dispoziția art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, apreciind ca fiind neîntemeiate criticile formulate sub acest aspect de către inculpatul Graur P. și avocatul acestuia Bodnariuc Al..

11.5. Printre temeiurile menționate de recurenți, se enumeră și cel prevăzut de pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, adică situația cînd faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, însă Colegiul penal relevă că, pentru o atare concluzie, trebuie să se țină seamă de fapta săvîrșită și cum aceasta a fost stabilită de către instanța de fond și apel, și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, înseamnă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Sub acest aspect, se enunță și prevederile pct. 18 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție din 30.10.2009 „Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală”, potrivit căreia „... erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material”.

Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvîrșite și semnele componenței de infracțiune prevăzute de norma penală.

Instanța de recurs apreciază ca fiind corectă situația de fapt, stabilită de către instanțele ierarhic inferioare, precum și, calificarea infracțiunilor reținute în sarcina inculpatului, după semnele componente prevăzute de art. art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal și art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal.

Mai mult, din textul hotărîrilor judecătorești se constată că, instanțele au statuat asupra faptului că declarațiile inculpatului date în cadrul audierii acestuia pe tot parcursul procesului penal, se combat nu doar prin declarațiile martorilor: Velciu E, Reznice A., Leon C., Platon V., Șmelenco E., Vlas V., ci și prin alte materiale ale cauzei, care sunt:

- cererea părții vătămate;
- înștiințarea 903 din 27.01.2010, ora 08.18, din care rezultă că lui Gh. Burdugos i s-a depistat fractura oaselor nazale, fiind la orele 06.00 pe bd. Ștefan cel Mare agresat de persoane necunoscute și certificatul de vizită;
- biletul de amanet seria AB nr. 406445 din 02.04.2010 prin care Șmelenco E. a dat în amanet telefonul Nokia 8600 d gsm, imei 356287012785021 la prețul de 750 lei;
- ordonanța, procesul-verbal de ridicare și examinare a telefonului;

- procesele-verbale de recunoaștere a persoanei din 09.03.2010, din care rezultă că martorii E. Velciu și A. Reznic l-au recunoscut pe P. Graur cu tabele fotografice;
- de rapoartele de examinare medico-legală nr. 314 din 27.01.2010 și nr. 538/D din 12.03.2010, din care rezultă că lui G. Burdugos i-au fost cauzate vătămări corporale ușoare la 27.01.2010, la orele 04.00-05.00, unde într-o cafenea, apoi în stradă a fost agresat, apoi jefuit de un grup de persoane necunoscute, fiind lovit cu mâinele și picioarele peste față, cap, corp și că se exclude posibilitatea cauzării leziunilor date de sine stătător;
- ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpurilor delictate la cauza penală cu informația despre costul telefonului mobil sustras;
- descifrările convorbirilor telefonice ridicate de la compania de telefonie mobilă „Orange” cu procesul-verbal de examinare;
- cererea părții vătămate de ai restitui corpul delict, ordonanța privind transmiterea corpurilor delicate și recipisa părții vătămate, din care rezultă că a primit telefonul mobil sustras fără cartela sim;
- procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 14.04.2010, din care rezultă că partea vătămată l-a recunoscut pe P. Graur ca persoana, care i-a aplicat multiple lovituri.

Respectiv, față de considerentele ce preced, Colegiul lărgit conchide asupra faptului că, acuzarea a adus în instanță destule probe, care îl incriminează pe inculpat de săvârșirea infracțiunilor imputate acestuia în baza art. 187 și 287 Cod penal și, totodată, instanța specifică că criticele recurenților sunt inadmisibile, iar decizia instanței este legală și întemeiată.

12. În conformitate cu art. 434, art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit

D E C I D E :

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de inculpat și avocatul acestuia Bodnariuc Alexandru, prin care se contestă decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2014, în cauza penală privindu-l pe Graur Pavel Serghei, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 04 noiembrie 2014.

Președinte

Ghenadie NICOLAEV

Judecători

Vladimir TIMOFTI

Constantin ALERGUȘ

Nadejda TOMA

Petru MORARU